

LIBRIS

We know
books

Cele mai frumoase

POVEȘTI despre ANOTIMPURI

Traducere din engleză de Medeea Neguțescu

Repovestite de Stefania Leonardi Hartley

CUPRINS

- 6 Povestea anului
14 Povestea soarelui și a lunii
20 Kaya aduce primăvara
26 Legenda Sfântului Martin
30 Prințul-cu-tichie-de-argint și Zânele Înghețului
36 Floarea-soarelui
40 Regina cu inima de gheață
46 Curcubeul și frunzele toamnei
52 Fulg de Nea
58 Maui prinde soarele
64 Vrăjitoarea-Iarnă
70 Zeul-Primăvară și Zeul-Toamnă
76 Ghiocelul
80 Glooscap cere ajutorul Verii
86 Grădina raiului
94 Skadi se căsătorește
100 Cele douăsprezece luni
108 Zeița luminii
114 Vrăbioiul și cei patru pui ai săi
120 Ramura de măr îngâmfată

The background of the page is a colorful illustration of a winter scene. At the top, there are several houses with blue and white facades and snow on their roofs. To the right, there are stylized trees with brown branches. In the center, the title 'POVESTEA ANULUI' is written in large, bold, black letters. Below the title, the author's name 'Basm de H.C. Andersen' and the illustrator's name 'Ilustrații de Alida Massari' are written in smaller black text. The main text is a paragraph in Romanian, describing the beginning of a story about a winter night. At the bottom, there is a small illustration of a brown bird with green floral patterns on its body, standing on a snow-covered ground. There are also several snowflake illustrations scattered throughout the page.

POVESTEA ANULUI

Basm de H.C. Andersen

Ilustrații de Alida Massari

Se iviseră zorile în prima zi a anului. După ce petrecuse toată noaptea, orașul era încă adormit sub o pătură groasă de zăpadă și de gheață. Câteva vrăbiuțe, amorțite de frig, țopăiau dintr-un loc într-altul în căutarea hranei. „Și asta este ceea ce numesc ei un an nou? Este la fel ca întotdeauna: nu se găsește nimic de mâncare!” s-a plâns o pasăre mică.

„Aseară, oamenii au încercat să sperie vechiul an cu pocnitori, bubuituri și zgomote puternice, dar poate că vechiul an nu voia să plece”, a răspuns o vrabie, care încerca să ciugulească niște firimituri.

Atunci, vrabia cea mai bătrână le-a spus:

*„Să știți că omul are alte măsuri la timp,
Noi viața ne-o petrecem prin pomi și flori de câmp.
Doar oamenii serbează a Anului Nou seară –
Noi le începem toate când vine primăvara”.*

„Și când va veni primăvara?” a întrebat vrabia cea mai tânără. „Când vor sosi berzele”, a răspuns alta, apoi a adăugat:
„Dar nu poți să le vezi prea bine de aici din oraș. Trebuie să mergi la țară”.
„Atunci, să mergem acolo!” au spus toate păsările.

Și duse au fost.

Câmpurile și pădurile erau acoperite cu zăpadă, dar vântul sufla mai rece decât în oraș.

„Cine este acela?” a întrebat o vrabie, arătând spre un moș îmbrăcat în alb, care stătea pe un deal nu departe de ele.

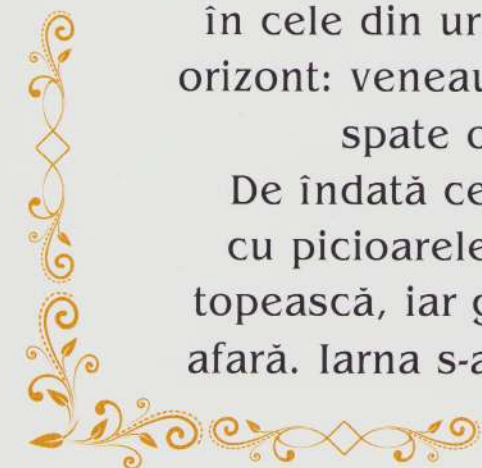
Părul lui lung, la fel de alb ca neaua, era ciufulit de vânt, iar țurțurii sunau ca niște clopoței în barba lui dalbă.

„Este iarna!” a răspuns un corb care stătea cocoțat pe o creangă într-un stejar.

„Așteaptă să vină primăvara, ca să se poată odihni până la anul viitor.”

Zilele reci și nopțile geroase au trecut și, în cele din urmă, două berze au apărut la orizont: veneau din țările calde și purtau în spate o fetiță și un băiețel.

De îndată ce copiii au atins pământul cu picioarele, zăpada a început să se topească, iar ghiociei și-au scos capul afară. Iarna s-a dus să-i îmbrățișeze

și toți trei au fost învăluiți de o ceață deasă, pe care soarele a risipit-o repezitor: iarna dispăruse.

Copiii au început să hoinărească pe câmpuri:

oriunde mergeau, iarba creștea înaltă,
copacii se acopereau cu frunze verzi
strălucitoare și mii de flori colorate

înfloreau în jurul lor.

„A sosit primăvara!” au ciripit
vrăbiile fericite.

Zilele și lunile au trecut,
iar florile s-au transformat
în fructe și semințe. Vântul
cald sufla printre spicele aurii
de grâu care erau gata de secerat.
Oamenii și animalele aveau acum
mâncare din belșug, iar vrăbiile țopăiau
în jurul snopilor ca să adune toate
semințele pe care țăranii le
pierduseră în timpul secerișului.

Cei doi copii aduși de berze
deveniseră adulți. Așa că s-au
căsătorit și au devenit cea mai
armonioasă pereche din vara
aceea. De fiecare dată când
cerul se întuneca, iar norii
mari și vineții aduceau ploi,
tinerii căsătoriți se refugiau
sub ramurile copacilor.

Din fericire, ploile de vară
nu durau prea mult și, în
scurt timp, soarele fierbinte
strălucea cu
putere din nou.

După ce oamenii strânseseră
recoltele, câmpurile erau
goale și nu mai rămăsese decât
miriștea. Căldura verii îngălbenise
iarba și vântul scuturase
frunzele copacilor.

„Nu-mi mai place aici. Vreau să mă întorc de
unde am venit”, i-a spus tânăra soțului ei.

„Este prea curând”,
i-a răspuns el și, ca s-o
înveselească, a suflat peste frunzele
copacilor, colorându-le în roșu-aprins,
galben-auriu și portocaliu-incandescent.

Așa a venit toamna!

Între timp, vântul devenise mai rece, iar zilele
erau mai scurte. Tânărul i-a dat soției sale o pătură
de frunze aurii și amândoi stăteau pe deal și
așteptau berzele, să-i ducă înapoi în țările calde.
Într-o zi, vrăbiile au observat
că cei doi tineri nu mai erau
sus pe deal.

În locul lor, se afla bătrânul cu barba albă și lungă, înconjurat de o mantie de zăpadă. Iarna se întorsese, iar moșul urma să stea acolo pe deal, așteptând sosirea berzelor și a celor doi copii care aveau să aducă din nou primăvara pe pământ.